

MERIHEVOSTEN SAARI

Olipa kerran kaukana, kaukana täältä aivan erityinen saari...

Saarta ympäröivien koralliriuttojen joukossa viihtyi merihevosia, jotka osasivat vaihtaa väriään.

Merihevoset näyttivät saaren kalastajille hyviä kalapaikkoja ja varoittivat saapuvista myrskyistä piiloutumalla koralleihin. Tämän vuoksi saarta kutsuttiin Merihevosten saareksi.

Tämä tarina kertoo saarella asuvasta kalastajasta, Tyrskystä.

Tyrsky oli lapsesta asti kulkenut isänsä mukana kalastusmatkoilla. Isältään Tyrsky oli oppinut kaiken merestä. Hän tiesi, että merihevosilla on erityisen hyvä ja tarkka muisti. Merihevoset olivat lapsesta asti auttaneet Tyrskyä seuraamaan kalaparvien liikkeitä ja saamaan suuret saaliit.

Isä oli opettanut Tyrskulle myös tähtitaivaan ihmeitä. Yhdessä he olivat nimenneet oman tähden kaikille rakkailleen.

Iltaisin he olivat etsineet tuttuja tähtiä taivaalta. Isä oli kertonut tarinoita, joiden kuuntelemiseen Tyrsky ei koskaan väsynyt ja jotka hän muisti lähes koko elämänsä. Kun isän vene eräässä syysmyrskyssä upposi eikä sitä koskaan löydetty, Tyrsky valitsi ikävöiden tähtien joukosta yhden isälleen.

Eräänä keväänä Tyrsky tapasi rannalla tytön, Kaislan. Kaislan perhe oli juuri muuttanut saarelle. Tyrsky kertoi Kaislalle merihevosista ja tähdistä. Pian merihevosetkin jo muistivat Kaislan, eivätkä arastelleet häntä. Niin Tyrskystä ja Kaislasta tuli parhaat ystävät.

Kun Tyrsky ja Kaisla varttuivat aikuisiksi, oli selvää, että he halusivat viettää elämänsä yhdessä. He menivät naimisiin ja saivat maailman suurimman ihmeen, pienen vauvan nimeltä Meri.

Kaikesta elämässään tapahtuvasta, Kaislasta ja Meristä, kävi Tyrsky kertomassa merihevosille. Illalla myöhään hän istui talonsa kuistilla ja katseli kirkaana tuikkivaa tähtitaivasta. Hän näki taivaalla myös isänsä tähden ja lähetti sille onnellisia ajatuksia pienestä perheestään.

Tyrsky vei Merin mukanaan saaren kauneimpiin poukamiin ja tyttö oppi ihailemaan kirkkaan veden läpi näkyviä merihevosia. Ne oppivat luottamaan tyttöön ja uivat hänen näkyvilleen. Iltaisin Tyrsky nukutti Merin ulkona tähtitaivaan alla. Hän kertoi tytölle tarinoita lapsuudestaan ja näytti tähtikuvioita, joissa hän näki isänsä.

Eräänä syksynä merivirrat voimistuivat. Tällä kertaa niistä tuli niin voimakkaita, etteivät merihevoset pystyneet enää pitämään kiinni meriheinistä pyrstöllään. Myös Tyrsky alkoi käyttäytyä kummallisesti, jotenkin hajamielisesti.

Yhtenä iltapäivänä Meri odotti merihevosten luona, mutta isää ei kuulunut. Huolissaan ja pettyneenä Meri palasi kotiin. Isä odotti häntä siellä ja ihmetteli, missä Meri oli viipynyt.

Seuraavana päivänä isä palasi kotiin ilman yhtäkään kalaa, eikä nuottaakaan ollut veneessä. Kaisla tiesi, ettei kaikki ollut kunnossa.

Kaisla vei Tyrskyn saaren lääkäriin. Lääkäri kertoi, että Tyrsky sairasti tautia, joka aiheutti unohtelua ja eksymistä. Sen jälkeen Tyrsky ei enää lähtenyt kalastamaan, vaan jäi kotiin.

Meristä oli kivaa, kun isä oli enemmän kotona. Hän toivoi, että voisi tehdä taas isän kanssa yhteisiä retkiä ja kuunnella viisaista merihevosista ja vanhasta tähtitaivaasta, jotka isä muisti jo lapsuudestaan.

Mutta isä ei enää ollutkaan kuin ennen. Hän saattoi eksyä tutuilla kallioilla eikä innostunut lähtemään retkille niin kuin ennen. Isä tuntui unohtaneen jopa vanhat tutut tarinat, merivirrat, merihevoset ja tähtitaivaan kuviot.

Äitikin tuntui surulliselta ja hiljaisemmalta kuin tavallisesti.

Välillä kun äidillä oli paljon töitä, hän vei isän vanhojen kalastajien hoivakotiin. Silloin oma koti tuntui entistä hiljaisemmalta.

Näin kesät ja talvet vaihtuivat. Tyrsky-isä oli vuoroin kotona, vuoroin hoivakodissa hoidossa. Isän tullessa kotiin Meri kävi hänen kanssaan tervehtimässä merihevosia, jotka olivat niin usein heitä auttaneet. Vaikka isä ei näyttänyt muistavan, merihevoset muistivat heidät ja vilkuttivat vedestä. Joskus kun tähtitaivas oli oikein kirkas, Tyrsky ja Meri istuivat yhdessä kodin kuistilla katselemassa tähtiä. Ne olivat mukavia hetkiä.

Meri muisti kaikki tarinat, joita isä oli hänelle kertonut. Isä ei enää muistanut, mikä tuntui Meristä hyvin surulliselta. Meri olisi halunnut vielä kerran nähdä, kuinka merihevoset nyökyttivät päätään ja kuulla, kuinka ne naksuttivat ohi mennessään. Isä kertoi ne tarinat kauneimmin.

Mutta isä oli unohtanut. Kaisla-äiti selitti, että se johtui isän sairaudesta. Siitä huolimatta Meristä tuntui hyvältä olla isän kanssa yhdessä, ihan hiljaa.

Eräänä päivänä kotiin tullessaan Meri näki äidin itkemässä. Mitään sanomatta hän tiesi, ettei isää enää ollut. Meri juoksi ulos rantaan ja meni hädissään merihevosten luo. Hän halusi kertoa niille surustaan.

Merihevoset näyttivät kuitenkin erilaisilta. Niiden värit eivät loistaneet kuten ennen, ja ne tuntuivat kurttuisilta ja alakuloisilta. Ne eivät naksuttaneet tuttuun tapaansa. Meri tunsu itsensä yksinäisimmäksi olennoiksi koko saarella.

Joka päivä Meri kuitenkin palasi merihevosten luo. Joka ilta hän istahti katselemaan tähtiä, joiden joukosta oli nimennyt tähden myös isälleen. Merihevoset ja tähdet jakoivat Merin ikävän ja toivat mieleen kauniita muistoja yhteisistä ajoista.

Hän vietti päiviä kävellen rannalla paikoilla, joilla oli isän kanssa leikkinyt. Hän löysi rantakallion poukamasta suurten kivien muodostaman suojaisan onkalon, jossa hän oli isän kanssa käynyt eväsretkellä. Meri käpertyi rantakivien suojaan. Hän kuunteli meren ääniä, katseli merihevosten liikkeitä ja itki hiljaa. Samalle kalliolle hän nukahti.

Kun Meri pitkän ajan kuluttua havahtui hereille, oli jo pimeää. Tähtitaivas oli kirkas ja kuu valaisi meren ranta. Meri käänsi katseensa tähtiin ja huomasi yhtäkkiä tuttujen tähtikuvioiden viereen ilmaantuvan uuden kuvion. Se oli aivan selvä merihevonen. ”Isä!” kuiskasi Meri. Hän oli varma, että merihevonen nyökytti hänelle päätään. Meri tunsu lämpimän tunteen tulvahtavan sisäänsä.

Seuraavana aamuna merihevosetkin loistivat taas kilpaa korallien kanssa. Meri hymyili ja vilkutti niiden joukolle. Hän näki niiden vilkuttavan takaisin.

Isä ei koskaan katoaisi muistoista, vaan eläisi muistoissa, merihevosissa ja tähdissä. Ikuisesti.

Muistiliitto
Alzheimer Centraförbundet

© MUISTILIITTO 2014

www.muistiliitto.fi

 facebook.com/muistiliitto

Sosiaali- ja terveysministeriö tukee Veikkauksen tuotoilla

TEKSTIT Sanna Aavaluoma ja Heidi Härmä **KUVITUS** Päivi Hintsanen
TAITTO Mainostoimisto Maustamo **PAINO** PunaMusta Oy **3.PAINOS** 750 kpl

